

יוצא לאור לפרשת קדושים ה'תשע"ט
(מספר 32)

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בעניני גאולה ומשיח

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושתיים לבריאה
ה' תהא שנת נפלאות בכל
שנת הצדי"ק לכ"ק אדמו"ר שליט"א

גם את זה, עד שחלק מזה – וגם מכספים אחרים דמדינות אחרות – מגיע לבנ"י, אחינו בני ישראל שיצאו זה עתה (ויוצאים כעת) ב"יציאת מצרים", מ"מצרים" (מלשון מצרים וגבולים)⁶ דהמדינה ההיא, בדוגמת כפי שהי' ביציאת מצרים בפעם הראשונה, ש"וינצלו את מצרים"⁷, עד ש"אף מה שלא היו שואלים היו נותנים להם"⁸, וגם את הדברים הגנוזים⁹.

... ויהי רצון שהקב"ה יעזור לכאו"א מישראל שיהי' לו את ה"עינים לראות ו(במילא) אזנים לשמוע" ו"לב לדעת"¹⁰ – לראות את "המסות הגדולות אשר ראו עיניך האותות והמופתים הגדולים ההם"¹¹, את הנסים הגלויים שקורים בכל יום,

ובפרט שעומדים כבר לאחר "ארבעים שנה"¹² במדבר העמים (דגלות), במצב של "ארבעים שנה) אקוט בדור"¹³, ואוחזים כבר ב"יבואון אל מנוחתו"¹⁴, בארץ הקודש וירושלים¹⁵, עד "שלם", שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה,

ומובן א"כ, שבנ"י מוכנים כבר לכך, ויש להם כבר את ה"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" [כפי שהי' בשנת הארבעים לאחר יציאת מצרים, שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>
TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

„זמן חירותנו” – ש„בכוריהם” בה„יוניטעד ניישענס” המשיכו בניזיפה ובזיון שלו:

בימי הפורים ולאחרי זה עדיין לא ידעו מה יהי' ההמשך, עד היכן יבזו ויזיקו אותו, כמה חזק הוא ישאר, כמה הוא יצטרך להודות ולשלם, ואיך הוא ימלא אחר כל הדברים, או שהדברים יתבצעו ע"י אחרים; אח"כ בימי חודש ניסן, בימי הפסח – יצאו „בכוריהם” בניזיפה חזקה ובהחלטה למסקנא ותנאים חזקים (נוסף על ההוראות שלפני זה) איך „סאדאם” צריך לנהוג, וגם לראות ולוודא שהוא יקיים אותם: לשחרר את השבויים, להשיב את אשר לקח, ולשלם על הנזקים וההיזקות שעשה כעת (וגם על מה שעשה בעבר),

ובהמשך ימי החודש, עד הימים האחרונים של החודש, ניתוסף עוד יותר בהנס – שהוא הסכים להכל, וללא שום ניגוד ומלחמה,

ועד שהוא גילה כספים ורכוש שהחביא (ועד עתה לא ידעו כלל שהיו בידו).

. . . ענין נוסף בהמאורעות בזמן האחרון שרואים בהם נסים ונפלאות – הוא היציאה של ריבוי יהודים ממדינה ההיא, שהיא בדוגמת יציאת מצרים:

לאחרי ריבוי שנים של הנהגה באופן אחר לגמרי, שבהם יהודים לא יכלו לצאת משם – הרי דוקא בשנה זו ובשנה שלפני פתחה מדינה זו את שערי' לתת ליהודים [ארויסלאַזן אידן] לנסוע לארץ הקודש [ואפילו אם, מאיזו סיבה שתהי', התעכב חלק מהם במדינות אחרות לפי שעה (בארצות הברית או אוסטרלי' וכיו"ב) בקרוב הם יגיעו (ברצון שלם ומתוך שמחה וטוב לבב) לארץ הקודש, יחד עם משפחותיהם].

ועד שהמדינה עצמה מסייעת להם לצאת, בדוגמת כפי שהי' ביציאת מצרים, שתכליתה הי' ללכת לארץ הקודש (והבאתי אתכם אל הארץ גו'5), כולל גם – סיוע מהדברים הגנוזים של „מצרים”, שמנצלים

מפתח ותוכן

פ' קדושים

א. קדש עצמך במותר לך - הכנה לגאולה 3
העבודה ד"קדש עצמך במותר לך" והקשר לגילוי דלעתיד

הוספה / בשורת הגאולה

ב. משיחות אור ליום ד' פ' שמיני, כ"ו ניסן ה'תנש"א 7
"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" מתקיים בימינו אלה, ביאור הדברים בפרטיות; עומדים כבר אחרי ה"ארבעים שנה" במדבר העמים דגלות, וכבר עומדים ב"בואון אל מנוחתי" בארץ הקודש וירושלים בגאולה האמיתית והשלימה

Reprinted with permission of:
"Vaad L'Hafotzas Sichos"

by:

Moshiach Awareness Center,
a Project of:
Enlightenment For The Blind, Inc.
602 North Orange Drive.
Los Angeles, CA 90036

Tel.: (323) 934-7095
Fax: (323) 934-7092

<http://www.torah4blind.org>
e-mail: yys@torah4blind.org

Rabbi Yosef Y. Shagalov,
Executive Director
Printed in the U.S.A.

קדושים

קדש עצמך במותר לך – הכנה לגאולה

את הגאולה העתידה, אלא יש צורך גם בקדש עצמך במותר לך.

וזהו גם מה שאמרו רז"ל: עתידין צדיקים שאומרינן לפניהן קדוש כדרך שאומרינן לפני הקב"ה. שהרי כל הגילויים דלעתיד תלויים במעשינו ועבודתנו עכשיו, ומוכן, שגם הגילוי דלעתיד שעתידין צדיקים כו' (שהכוונה בזה היא לכל ישראל, כמ"ש: ועמך כולם צדיקים), יבוא כתוצאה מהעבודה של קדושה – קדש עצמך במותר לך.

ג. ביאור הדברים: ככל שהאור נעלה יותר, כך נוגע לגביו יותר גם ההסתר היותר דק. ועל דרך מה שכתוב וסביביו נשערה מאד, שהקב"ה מדקדק עם צדיקים כחוט השערה⁵ – ככל שהצדיק גדול יותר, כך נוגע לגביו יותר אפילו הפרט הכי קטן.

דוגמא לדבר מצינו לגבי ענין המילה. כאשר אברהם אבינו הי' צריך לזכות לגילוי שם שד"י, היתה הכרחית הסרת הערלה הגסה, התהלך לפני והי' תמים. אך למתן תורה, שאז התחדש גילוי שם הוי' שלמעלה משם שד"י, כמ"ש וארא גו' בא"ל שד"י ושמי הוי' לא נודעתי להם, לא הי' די בהסרת הערלה הגסה, כי אם הי' צורך גם בפריעה – הסרת הערלה הדקה – שוב

א. ענינן של קדושה והבדלה הוא שגם בדברים אשר בחיצוניות דומים הם לשל אומות העולם – צריכה להיות קדושה.

וזהו גם מ"ש בהמשך הפרשה, הציווי של והתקדשתם והייתם קדושים – קדש עצמך במותר לך. גם במותר לך, עניני הרשות, צריכה להיות קדושה, כמ"ש: בכל דרכיך דעהו.

ב. הציווי דקדש עצמך במותר לך, אינו כפי שישנם סבורים, ענין של הידור והדומה, אלא זוהי מצות עשה של תורה, והרי לגבי המצוות נאמר: אל תהא יושב ושוקל כו' קלה שבקלות וחמורה שבחמורות שוינ', כך שלמצוות "קדש עצמך" ישנה את אותה החומרה והתוקף כבכל המצוות⁶.

יתר על כן: בחסידות מבואר, שהעבודה דקדש עצמך במותר לך תביא את הגאולה העתידה. היינו שאין די בלימוד התורה, קיום המצוות, והזהירות מדברים האסורים, כדי להביא

מלוקט מדי"ה ונתה אם שמוע ושיחת אחרון של פסח, תשי"ז. סעיפים רי"ג. נדפס בלקו"ש ח"א ע' 256 ואילך. תרגום מאידית.

(1) משלי ג, ו. ראה גם לקו"ש ח"א ע' 196.
(2) ראה לקו"ש שם ע' 254 הערה 6.
(3) יל"ש יתרו רמז רחצ. יל"ש נ"ך רמז תתקלו. ירושלמי פאה א, א. דברים רבה פ"ו, ב. וראה ג"כ שיחה ב' דפורים ש"ת (ספר השיחות היש"ת עמוד 16).
(4) ראה לקו"ש שם ע' 253 ואילך.

(5) ב"ב עה, ב.
(6) תניא פל"ז.
(7) ישע"י ס, כא.
(8) תהלים נ, ג. ב"ק נ, א.

שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלימה,

איז פארשטאַנדיק, אַז אידן זיינען שוין דערצו גרייט, און האָבן שוין דעם "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" [אַזוי ווי ס'איז געווען בארבעים השנה נאָך יציאת מצרים, וואָס כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות].

(משיחת אור ליום ד' פ' שמיני, כ"ו ניסן תנש"א)

„כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“¹:

כאו"א יכול לראות בגלוי שהנסים דיציאת מצרים משתקפים כעת בהנצחון בימינו אלו – הן בעצם הנצחון והן בזמן בו הוא התרחש, ובמיוחד – בימים זכאין דחודש ניסן:

. . . עוד לפני חג הפסח – אירע ה"למכה מצרים בבכוריהם"², שה"בכורים" דאומות העולם³ (כולל ממדינת מצרים ומדינות הערביים הסמוכות לה) – כפי החלטת באי כחם ב"אומות המאוחדות" ("יונייטעד ניישענס") – נלחמו והיכו את "מצרים", צורר היהודים, (מצרים מלשון⁴) "מיצר" לישראל ר"ל,

וביום הפורים שנה זו – "שנת אראנו נפלאות" – אירע הנצחון (כפי שהכריזו אוה"ע), והמפלה שלו, באופן ד"למכה גו'" (לא "להורג"), ודוקא באמצעות אינם יהודים ("בכוריהם"), אשר נזפו בו וביזו אותו, והכריחו אותו להתחרט על פעולותיו עד אז,

הוא הוכרח להודות ולקבל ולקיים את כל הציוויים וההוראות והדרישות שניתנו לו מ"בכוריהם": לשחרר חלק משבויי המלחמה, וגם לקיים את יתר הדברים שדרשו ממנו.

ואח"כ הי' ההמשך בזה – בחודש ניסן, ובו גופא – בימי הפסח,

איבערטראַגן (ברצון שלם ומתוך שמחה וטוב לבב) אין ארץ הקודש, צוזאַמען מיט זייערע משפחות].

און ביז אַז די מדינה אַליין איז זיי מסייע צו אַרויסגיין, בדוגמא ווי ס'איז געווען ביציאת מצרים, וואָס תכליתה איז געווען צו גיין אין ארץ הקודש (והבאתי אתכם אל הארץ גו'6), כולל אויך – סיוע פון די דברים גנוזים פון „מצרים“ (כנ"ל), אַז מ'נוצט דאָס אויך, ביז אַז אַ טייל דערפון – און אויך פון אַנדערע געלטער פון אַנדערע מדינות – קומט אַן צו אידן, אחינו בני ישראל וואָס זיינען ערשט אַרויס (און גייען איצט אַרויס) „ביציאת מצרים“, פון „מצרים“ (מלשון מיצרים וגבולים) פון מדינה ההיא, בדוגמא ווי ס'איז געווען ביציאת מצרים בפעם הראשונה, אַז „וינצלו את מצרים“7, ביז אַז „אף מה שלא היו שואלים היו נותנים להם“8, און אויך די דברים גנוזים9.

. . . ויהי רצון אַז דער אויבערשטער זאָל העלפן יעדער איד ער זאָל האָבן די „עינים לראות ו(במילא) אזנים לשמוע“, און „לב לדעת“10 – צו זען „המסות הגדולות אשר ראו עיניך האותות והמופתים הגדולים ההם“11, די נסים גלויים וואָס קומען פאַר בכל יום,

ובפרט אַז מ'האַלט שוין נאָך די „ארבעים שנה“12 זיין במדבר העמים (פון גלות), אין אַ מצב פון „(ארבעים שנה) אקוט בדור“13, און מ'האַלט שוין באַ „יבואון אל מנוחת“14, אין ארץ הקודש וירושלים15, ביז „שלם“,

(5) וארא ו, ח.

(6) ראה תו"א וארא נז, ב ואילך. בשלח סד, א.ב. יתרו עא, ג ואילך. ובכ"מ.

(7) בא יב, לו.

(8) פרש"י שם, ממכילתא עה"פ.

(9) ראה שמו"ר פי"ד, ג. ועוד.

(10) תבוא כט, ג.

(11) שם, ב.

(12) ולהעיר שכבר עברו ארבעים שנה מעת הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר בשנת

ה'שי"ת, כמדובר כמ"פ.

(13) תהלים צה, י.

(14) שם, יא.

(15) פרש"י שם.

מול את בני ישראל שנית, פריעה, שנתחדשה הלכה למשה מסיני. לך לגבי קיום התורה והמצוות בנוגע לאדם העובד:

ועד"ו בכדי שיוכל להיות הגילוי דלעתיד, הנעלה גם מהגילוי דמתן תורה, יש צורך בהסרת הערלה (ערלת הלב) היותר דקה, לא רק בנוגע לדברים האסורים, אלא אפילו בנוגע לדברים המותרים – קדש עצמך במותר לך. ה. הנ"ל הוא ביאור על כללות הענין, שבשביל הגילוי דלעתיד נדרשת עבודה יתירה מאשר שבביל הגילויים שעד עתה. שייכות הגילוי דלעתיד לעבודה דקדש עצמך במותר לך בפרט, היא:

החידוש בגילוי דלעתיד הוא, שאז יהי' גילוי העצמות, שלמעלה מהאלקות השייכת לעולמות. וכפי הידוע שלעתיד תושלם תכלית שלימות כוונת הבריאה, להיות לו יתברך דירה בתחתונים, – שדירה לו היינו – לעצמותו.

למשל: דירת מלך בשר ודם, הרי בדירה גר האדם כולו, ולא רק התפשטותו בכחות פרטים. וכמו כן הוא בדירה לו יתברך בתחתונים – שהיא דירה לעצמותו.

ובכדי לפעול שתהי' דירה לעצמותו, יש צורך שהן מצד העבודה והן מצד האדם העובד, יהי' זה באופן השייך לעצמות שלהם, שזוהי דוקא העבודה דקדש עצמך במותר לך, וכמו שיתבאר לקמן.

ה. היתרון של קדש עצמך במותר

היתרון של מתן תורה לגבי קיום המצות של האבות הוא¹⁰, שעבודת

(9) יבמות עא, ב. ראה תוס' ד"ה לא ניתנה וכו'.

(10) ראה לקו"ש שם ע' 66.

און דערנאָך איז געווען דער המשך בזה – אין חודש ניסן, און דעמולט גופא – בימי הפסח, "זמן חירותנו" – אַז "בכוריהם" אין די "יוניטעד ניישענס" האָבן ממשיך געווען אין דער נזיפה ובזיון שלו:

בימי הפורים ולאחרי זה האָט מען נאָך ניט געוואוסט וואָס וועט זיין דער המשך, ווי ווייט מ'וועט אים מבזה ומזיק זיין, ווי שטאַרק ער וועט בלייבן, וויפל ער וועט דאַרפן מודה זיין און אָפּצאַלן, און ווי ער וועט דאָס אַלץ אָננעמען, אָדער דאָס וועט זיין דורך אַנדערע; דערנאָך בימי חודש ניסן, בימי הפסח – זיינען "בכוריהם" אַרויס מיט אַ נזיפה חזקה און אַ החלטה למסקנא ותנאים חזקים (נוסף אויף די הוראות שלפני זה) ווי סאַדאָם דאַרף זיך אויפפירן, און אויך זעען און פאַרזיכערן אַז ער זאָל דאָס מקיים זיין: באַפרייען די שבויים, אומקערן דאָס וואָס ער האָט צוגענומען, און אפּצאַלן פאַר די נזקים און היזקות וואָס ער האָט איצטער געטאַן (און אויך אויף דעם וואָס ער האָט פריער געטאַן).

ובהמשך ימי החודש, ביז אין די לעצטע טעג פון דעם חודש, איז אין דעם נס צוגעקומען נאָכמער – אַז ער האָט דערצו אַלץ מסכים געווען, און אַן קיין ווידערשטאַנד און מלחמה,

ביז אַז ער האָט מגלה געווען געלטער און רכושים וואָס ער האָט באַהאַלטן (און ביז איצטער האָט מען גאָר ניט געוואוסט אַז ער האָט דאָס געהאַט).

. . . נאָך אַן ענין אין די געשעענישן בומן האחרון אין וועלכן מ'זעט נסים ונפלאות – איז די יציאה פון אַ ריבוי אידן ממדינה ההיא, וועלכע איז בדוגמת יציאת מצרים:

לאחרי אַ ריבוי שנים פון אַ הנהגה באופן אחר לגמרי, אין וועלכע אידן האָבן פון דאָרטן ניט געקענט אַרויסגיין – איז דוקא בשנה זו ובשנה שלפני האָט די מדינה אויפגעעפנט אירע טירן צו אַרויסלאָזן אידן זיי זאָלן גיין אין ארץ הקודש [און אפילו אויב, מאיזה סיבה שתהי', האָבן אַ טייל פון זיי זיך מתעכב געווען אין אַנדערע מדינות לפי שעה (אין ארצות הברית אָדער אוסטראליא וכיו"ב) וועלן זיי בקרוב זיך

האבות היתה ברוחניות ולאחר מתן תורה העבודה היא בגשמיות. וידוע הטעם בזה, כיון שעבודת האבות הגיעה רק לשרש הנבראים – הגבלה, ובמילא רוחניות היא כלי לזה יותר מגשמיות. אבל לגבי מתן תורה נאמר "אנכי", ראשי תיבות: אנא נפשי כתבית יהבית, שהעצמות נתן את עצמו, ומצד זה אין כל חילוק בין רוחניות לגשמיות, ואדרבה כל הגבוה גבוה ביותר יורד למטה מטה יותר.

אעפ"כ, גם לאחר מתן תורה ישנה ההגבלה שמצד התורה, שהקב"ה נתן את עצמו במצות דוקא ולא בענינים אחרים.

ולכן הדין הוא, שמצוה לקום מפני עושי מצוה, מפני ה' השוכן ומתלבש בנפשם בשעה זו. הרי שזהו מפני עושי מצוה דוקא ולא מפני עושי דברי הרשות לשם שמים, והיינו מפני שמה שהקב"ה נתן את עצמו – זהו במצות דוקא.

אבל לעתיד, שאז יהי' תכלית שלימות גילוי העצמות, אזי לא יהיו הגבלות כלל, והאלקות תיראה בכל מקום ובכל דבר, ויראה בגילוי, שלית אתר פנוי מיני, ואין עוד מלבדו.

ו. ביאור הענין בפרטיות יותר: איתא בזהר¹¹: תלת דרגין אינון, קודשא בריך הוא אורייתא וישראל, וכולהו סתים וגליא.

הגליא דקודשא בריך הוא – זוהי האלקות השייכת לעולמות, שממנה

נמשכת הנהגת הטבע; והסתים – זוהי האלקות שלמעלה מעולמות, שממנה נמשכת ההנהגה הניסית שלמעלה מהטבע.

בעומק יותר, גם ההנהגה הניסית נכללת בגליא דקוב"ה. הגם שהיא למעלה מעולמות, שלכן היא באופן של שידוד הטבע, היינו שהעולם אינו יכול לקבל זאת בפנימיות, אעפ"כ, בפרטיות, נכללת גם היא בגליא דקוב"ה, שהרי את הניסים רואים גם עתה בגלוי.

אלא, מסתים דקודשא בריך הוא נמשכים הניסים הנסתרים בלבושי הטבע, שאין בעל הנס מכיר בניסו. מצד מעלתם של ניסים אלו, אין הם יכולים לבא בגילוי אפילו בבחינת מקיף, שידוד הטבע.

ועל זה נאמר¹²: עושה נפלאות לבדו, שאין מי שידוע מהנפלאות, כי אם הוא לבדו.

לעתיד יתגלו גם נפלאות אלו, כמ"ש אראנו נפלאות, אראנו פירוש שאני יראה, ז.א. גילוי העצמות. וכידוע הענין של ב' פעמים זה¹³ שנאמרו על לעתיד – בקריעת ים סוף נאמר זה רק פעם אחת, זה א-לי ואנוהו, גילוי הניסים של שידוד הטבע, אך על לעתיד נאמר ב' פעמים זה, שיתגלו גם הניסים הנסתרים.

וכמו כן בענינו, גילוי האלקות עכשיו הוא רק בתורה ומצות, ולא בעולם עצמו, לכן, הגילוי הוא רק

13) נדה לא, א.
14) שמו"ר ספכ"ג.

11) תניא פרק מו.
12) חלק ג עג, א.

הוספה בשורת הגאולה

יט.

„כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“¹:

יעדערער קען זען בגלוי ווי די נסים פון יציאת מצרים שפיגלען זיך אָפּ איצטער אין דעם נצחון בימינו אלו – סיי אין דעם עצם נצחון און סיי אין דעם זמן ווען דאָס קומט פֿאַר, ובמיוחד – אין די ימים זכאין פון חודש ניסן:

. . . נאָך פֿאַר חג הפסח – איז געווען דער „למכה מצרים בבכוריהם“², אז די „בכורים“ פון אומות העולם³ (כולל פון מדינת מצרים און די מדינות ערביים הסמוכות לה) – כפי החלטת באי כחם אין די „יוניטעד ניישענס“ – האָבן מלחמה געהאַט און געשלאָגן „מצרים“, אַ צורר היהודים, (מצרים מלשון⁴) „מיצר“ לישראל ר"ל,

וביום הפורים שנה זו – „שנת אראנו נפלאות“ – איז געווען דער נצחון (ווי די אוה"ע האָבן מכריז געווען), און זיין מפלה, באופן פון „למכה גו“ (ניט „להורג“), און דוקא דורך ניט־אידן (בכוריהם), וועלכע האָבן אים נוזף און מבזה געווען, און מכריח געווען אַז ער דאַרף חרטה האָבן פון פעולותיו עד אז,

און ער האָט געמוזט מודה זיין און אָננעמען און מקיים זיין די אַלע ציוויים והוראות און פֿאַדערונגען וואָס ער האָט באַקומען פון „בכוריהם“: באַפֿרייען אַ טייל פון די מלחמה־געפֿאַנגענע, און אויך מקיים זיין די אַנדערע זאַכן וואָס מ'האַט פון אים געפֿאַדערט.

(1) מיכה ז, טו.

(2) תהלים קלו, י. וראה מדרש תהלים שם. רש"י ומצוד"ד שם.

(3) והרי כל המלכיות נקראות על שם מצרים (ב"ר פט"ז, ד).

(4) ב"ר שם.

בשידוד הטבע, והאלקות שבטבע עצמו היא בהסתר. אבל לעתיד שיהי' גילוי העצמות, הנה מצד העצמות הגילוי יהי' אפילו בעולם גופא.

ח. הרי תלת קשרין מתקשרין דא בדא ישראל באורייתא ואורייתא בקוב"ה, ולכן, בכדי לתפוס בסתים דקודשא בריך הוא, ה"ז ע"י העבודה של סתים דנשמה, ע"י סתים דאורייתא.

פנימיות התורה, המבארת את הענין של הוי' ואלקים כולא חד, שאלקים בגמטריא הטבע, והוי' שלמעלה מהטבע

(15) ראה בכ"ז דרך מצותיך מצות אחדות ה'.